

DIOGEN

pro kultura magazin pro culture magazine

„U zemlji mržnje najviše mrzi onoga ko ne umije da mrzi.“ Ivo Andrić

E-mail: editors@diogen.com

MI OBJEDINJUJEMO RAZLIČITOSTI...WE ARE UNIFYING DIVERSITIES

Helena Horvat

U ZAGRLJAJU POEZIJE

Dovoljno je...

da sklopim oči

I utonem u spoznaju

bića svoga...

Poslušam srcem

i kao da sam ušla

u simfoniju

svijeta koja je dio

moga sna...

mojih htjenja...

mojih želja...

Osjećam kao da

se stopila java sa snom.

*Neko nevidljivo čudo
istinskog postojanja
koje nadahnjuje moju dušu
predivnih iluzija
I osluškujem tihi
jecaj violine koja svira
note mjesečeve sonate
a u meni se pobude sjećanja
neke lijepo slike
koje izlaze iz
zagrljaja duše u kojoj
se skupljale godinama.
Ili možda samo trenutak....
Kao da čujem šapat Muze
koja izlazi iz srca
i ulazi u dio stvaralaštva
jednog vremena
ispisano mojom rukom
nadahnuća u trenutku
mira i spokoja...
Izranjajući iz rijeke sjećanja
uz drhtaj nebeskih struna*

*nastane još jedan
trag satkan od slova
koji će krasiti
knjigu mojih snova ...*

NE KOPIRATI

RODILA SE PJESMA

Rodila si se od mojih uzdaha...

od mojih tuga...

vječnih sanjarenja

imaginarnog svijeta

Lutajući prostranstvima beskraja

čekajući ljubav...

milovanja...

strasnih poljubaca..

Stanovala si u srcu duboko,

tražeći svoj mir

plela mreže svojih uspomena

Stajala sam ponekad kao

snaga mudrog kamenja

o koju bi se razbila

imaginarna sjećanja

stvorena od stotine uzdaha

koji pokušavaju

ukrotiti radost jednog trenutka

Gaseći plamene jedne

rasplamsale sreće

*koja je dogorijevala..
na zgarištu jedne ljubavi
tražeći izlaz
iz bezbolnog vremena
Slobodu u stihovima
nanizanih od suza
okamenjenih
koje bi padajući lomile
srce koje je i tako
bilo slomljeno
I kad se izrode riječi
i kad stih nastane,
tuga kao da nestane ,
ali čeka da sve to ispjevam
i tako postanem
knjiga otvorena
gladna kruha
i vina jednog vremena.*

NEKOPRATI

MELANKOLIJA POSTOJANJA

*Živjela sam u
treptaju tvoga oka,
u zrncu pijeska
po kojem si hodao
u iskri plamena
koji si upalio...*

*Postala sam...
snaga i smisao
postojanja...
ljepota življenja
jedne nježne ljubavi*

*Živjela sam u
zagrljaju sunčanog
traga...
u izmaglici
dalekog puta
u vjetru predvečerja*

*Dodirivao si mi misli
budio osjećaje
uvlačio u srce
opijao kao crno vino
grijao vatrom ljubavi*

*U rijeci tvojih želja i
naših slabosti
zračio si snagom
vjerovanja...
pojio me kapljicom
rose naše ljubavi...*

*Zaustavljaš snove
navlačiš mračni zavjesu
vraćaš se u hram
usnulih Bogova
a ja poput Anđela*

sanjam carstvo stvarnog postojanja

ŠTO JE LJUBAV

Jutros sam

tako umorna

od mojih sumnji,

gušenja i htjenja.

Patnje od nesanice...

Od neutemeljenih

želja moga ludila..

U ponoć hodam

budna, slomljena

i nijema, ne znajući

što činiti...

Da li to samo igra?

Ili nešto više...

Sjećanje koje

ne blijedi

i vodi u propast

a bojim se hoću

je dodirnuti...

Tuga mi nije strana

zavukla se duboko

u mene u svaku

*poru moje duše,
steže do besvijesti.*

Sjedim bez glasa

razmišljajući

što mi je činiti.

Ako je ljubav

bol u srcu

i rana koja krvari...

Da li je to...

još uvijek Ljubav ?

NE KOPIRATI

ŽIVOTNA ISTINA

Danas...

kad pomislim što je život??

Život...

je kao lađa koja plovi

bespućima oceana,

a mi kao lađari životnog postojanja

određujemo svoje ciljeve

duhovne, materijalne

i gubimo ponekad kontrolu

na nečime što je ljudskost...

Mrzi me sama pomisao

kad čujem pozivanje

Božjeg imena... onih koji krađu..

gaze...pljuju po ljudima

kao da je smeće,

a oni moćnici bez grijeha

koji su izlizali sve crkvene oltare

moleći se Bogu a Vragu služeći

praveći narod

glupljim nego što je..,

Tako su se ukorijenili

*da puštaju korijenje
sve dublje i dublje poput bršljana
kojeg ne možeš iskorijenit..*

Mi kao lađari..

*lađa koje traže kopno na bespuću
oceana...*

izgladnjeli od čekanja,

traženja nemogućeg

stojimo kao sablasti

misleći da će se

pokazati svijetlo negdje

na horizontu čekajući

nečiju pomoć koja je neizvjesna...

Ništa nije tako gorko

kao prevariti vlastiti narod

koji i dalje gleda kroz malu rupicu

ne bih li ugledao svijetlo dana ...

SAN ILI JAVA

U dubokoj mračnoj noći

stojim poput sablasti

tiha i nepomična

tražeći izlaz

iz gorećeg pakla

ludila, sjenki i krikova...

slabih i nemoćnih

previjajući svoja tijela

izmrcvarenih udova

baca me u

očaj i tugu.

Dopirem do njih

ali nemoćna

u svom pokušaju.

Jecam...

Krvarim od bola.

Mojim nabrekli

žilama ključa uzavrela krv

nemoći.

Postala sam oduzeta...

Pužem,

previjam se...
jecam tražeći pomoć...
Nitko ne čuje.
Zastrašujuća
tišina....
Obuzme me strah...
drhtim...
ne osjećam tijelo...
gorim..znoj me oblio....
Krik u tami...
Osjetim zagrljaj, poljubac,
anđeoski glas koji mi govori:
"Draga bio je to samo san."..
Sretna...
mirna ...
zaštićena
nastavljam spavati.

NEKOPRATI

KRHOTINE

Slomi se nešto u meni...

Krhotine stakla

zazvekeću u mozgu.

Tamne zavjese mraka

navlače mi se na oči

Propadam...

Osjećam trenutak

bez svijesti...

Vapim...

glasa ni od kuda

Proklet...

sad je najpotrebnija

Koprcam se u mraku

Svog straha....

Svuda gluhoća...

i ja sam nijema

Duga pruga tegobe

koja ne odlazi

I vrata sreće

koja se ne otvaraju

pred mojim snovima.

METASTAZE

Odškrinula sam

ti vrata moga srca

ušao si...

tako polako...

neprimjetno...

Zatvorio vrata,

ščućurio se u lijevi dio

pretkljetke

čekao...

i čekao...

da mi zadaš bol...

tako jaku poput ognjenog noža

Zakukuljio se poput gusjenice

čekajući da nastane leptir...

Ali...

ti poput metastaze ušao

u moju dušu..

Raspametio me..

Nanio bol

Teturam

u svojoj nemoći

tražeći svjetlo

na kraju tunela.

Pokušavam otključati vrata

kvarećeg srca da izađeš...

Ali uzalud...

Ti poput metastaze

zarobio mi dušu...

Srce...

Pamet...

Tako raspamećena

Čekam trenutak

kad ćeš me izjesti

do kraja ...

NEKOPIRATI

ALEJA SNOVA

*U aleji snova ispreplećem
sjećanja koja nosim u grudima.*

Duša obavijena tugom i boli.

*Čekam tvoje prisustvo
da mi obriše suze,
odnese misao...*

*I kada mi je duša izgubljena
osvrćem se ne bih li
ugledala boju tvoga oka.*

*Da me pomiluje pogledom
i da svaki tvoj treptaj
odagna običan smiješak
s moga lica...*

*Svakim danom kao da
plovim snovima
životne krivulje
s tobom u mislima ..*

Kao rođena slobodna...

*I dopustim da netko
legne na jastuk od paperja
i nema straha za*

*sljedeći korak
sve dok tebe nosim sa sobom.*

*Duša i ako bosonoga
i sada šeće mislima
mojih bespuća.*

*Duša je tu ...
jel' nema tvog dodira.*

*U mojoj šutnji želim
da čuješ što su moji neostvoreni snovi.*

Jezik tišine najviše govori.

*Uskočiš ponekad u moj san kao lopov
uvučesh se u sve čestice*

htjenja mojih

ukradeš vrela poljubac sa usana mojih...

*Još volim jutro kad su mi oči budne
a duša od sanjala.*

*Ne bojim se ničega
čak ni šetnje alejom snova.*

AKO NESTANEM

*Ako nestanem
jednog dana
u izmaglici
tvog sjećanja
i postanem prah
tvojih slutnji
neopipljivi pepeo
koji izgara
u plamenu naše ljubavi
Jedna prolaznost ...
na obali neostvarenih želja
u oceanu burnih snova..
Ako zaboraviš...
moje postojanje
i želiš izvaditi korijenje
moje ljubavi iz srca svoga
Potražiti sreću
negdje drugdje,
gdje ćeš je možda naći.
Znaj...*

*da jedna duša
izgubljena...
luta prostranstvima
uplašena i tužna u
svojoj gorčini
tražeći spokoj...
Svjetlošću svojom
te obavija i čuva.
Slušaj tihi glas
jecaja srca moga
koji negdje u daljini pjeva
pjesmu ljubavnu
I dopusti da te
ljubim dahom
svojim u sutonu
mojih nemira...*

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>